

[Kai Moltke.]

vel endvidere betyde, at man ind under kreditrationeringen ad den ene eller den anden vej drager alle de private pantebreve, hvis vækst og rentebyrde er uden sidestykke i Danmarks hidtidige historie.

Man har fra Landsorganisationen til en vis grad forlangt stop her. Det kunne også tænkes, at man skaffede penge fra denne del af spekulantmarkedet ved at pålægge en 15 pct.s afgift af den pålydende værdi af sådanne private pantebreve, som ikke står i forbindelse med positive formål, som ikke drejer sig om udvikling af produktionen.

Endvidere er der hele det store jordlovskompleks. LO har her krævet prisstop for jord og ejendom. Jeg synes, ideen er god, men vi har ikke så meget som tilløb til en konkret udformning af disse tanker. Vi har haft nok af sætninger, men alt for få konkrete udformede forslag om, hvor det er, regeringen vil hen.

Videre er der en række sociale problemer i forbindelse med arbejdsløsheden: erstatning, fuld erstatning helst, for arbejdstab og det at afføde hele den tekniske revolution, som vi befinder os midt i, og som er den anden side af beskæftigelsesproblemet, ved at sætte en bestemt frist for, hvornår man forlænger ferien, hvornår man når frem til 4 ugers ferie.

Endelig har særlig hr. Poul Møller efterlyst nedskæringer af det offentlige budget for at give et godt eksempel for den øvrige del af befolkningen. Jeg formoder, man i denne forbindelse også tænker på det ganske overflødige militærbudget, som i øjeblikket står til rådighed.

Tingene kan ikke løses for sig; der er sammenhæng i den økonomiske politik, og denne sammenhæng er endnu ikke bragt til stede. En forudsætning for løsning af problemerne er vel, at man tager problemerne op under ét og skaber en helhedsløsning, som ikke har social slagside.

Der er talt om her, at hvis nogen af os af principielle grunde og af samvittigheds-

grunde ikke på de givne præmisser ønsker at inddrage en dyrtidsportion, bliver regeringen nødt til at gå af. En regering bliver ikke nødt til at gå af, fordi den må ændre nogle lovparagraffer. En regering går af, når den får et mistillidsvotum, og noget sådant foreligger ikke. Og det ville dog vel være den mest skandaløse begivenhed i dette tings historie, hvis man nu gav et arbejderflertal op og gik til valg, fordi visse medlemmer brugte den ret til at stemme efter deres overbevisning, som står foreskrevet i grundloven.

Statsministeren (*J. O. Krag*): Jeg vil gerne takke de ærede ordførere, alle inkluderet, for overordentlig interessante indlæg.

Jeg tror, at socialdemokratiets ordfører, hr. Per Hækkerup, ramte plet, da han sagde, at de sagkyndige vil godkende regeringens handle måde i forbindelse med devalueringen. Det føler jeg mig overbevist om at de vil gøre. Jeg tror også, hr. Per Hækkerup havde ret i, at det samme vil erhvervenes ledere gøre, når de fritages for at skulle tage politiske hensyn, ganske som allerede Landsorganisationens forretningsudvalg og repræsentantskab og mange af de ledende fagforbunds hovedbestyrelser har godkendt regeringens samlede politik, ganske som andre store lønmodtagerorganisationer har godkendt den. Jeg tror, det er rigtigt at betragte de enkelte led i denne politik i en sammenhæng, som et hele. Jeg synes, man skal yde stor anerkendelse over for lønmodtagerorganisationerne, der frivilligt er gået ind på at yde dette offer, og jeg tror, man må erkende, at i sin sammenhæng har den førte politik og de fremsatte lovforslag et klart og sundt økonomisk sigte og en udpræget social ligevægt.

Jeg skal derefter gøre nogle spredte bemærkninger til de enkelte ordførere. Jeg forstod ikke, på hvilken baggrund hr. Henry Christensen fra venstre mente at kunne opfatte de fremsatte lovforslag som noget ultimativt. Der er selvfølgelig ikke